

Pumps en M&M's

Eerste druk, maart 2012
© 2012 Charline Haanschoten

Fotografie cover: Jaap Haanschoten
Coverontwerp: Charline Haanschoten
Op de cover: Met dank aan M&M's en New Look, www.newlook.com – pumps

ISBN: 978-90-484-2321-7
NUR: 285

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Charline Haanschoten
Pumps en M&M's

It is a risk to love.
What if it doesn't work out?
Ah, but what if it does.

— Peter McWilliams

Voor mijn vader, mijn moeder, mijn zusje en Dave

*Gewoon, omdat het kan.
En omdat ik van jullie houd*

1

Wauw!

Verrukte staarde Eve om zich heen. Wat had ze zich op dit moment verheugd! Ze had zelfs de dagen afgeteld op haar kalender.

Ha! Dan kon je wel nagaan dat ze er zin in had.

‘Are you coming?’

Eve schudde even met haar hoofd om weer terug op aarde te komen en keek daarna waar ze eigenlijk mee bezig was geweest.

O ja. Haar koffer.

Zuchtend begon ze aan het hengsel te sjorren.

Waarom. O, waarom had ze zo verdomd veel meegenomen?

De dag ervoor, tijdens het inpakken had alles er perfect ingepast. Stiekem was Eve er heel trots op geweest en had ze zichzelf mentaal een schouderklopje gegeven.

Al haar kleren hadden er stapel voor stapel ingepast.

Totdat haar moeder langs kwam met een stel kaplaarzen.

Of ze er nog in pasten? Nouja, eigenlijk niet.

Bovendien, wat moest ze ermee? Nou, niks.

Maar haar moeder bleef aandringen en uiteindelijk was Eve overstag gegaan en had het paar kaplaarzen in haar koffer geperst. Daarna had ze snel de koffer dicht geritst. Alles had toen nog net gepast.

Na haar moeder kwam haar vader ook nog even langs, met een zaklamp – die je zelf kon opwinden, door aan de slinger te draaien – en een survival boekje.

Hallo, een survivalboekje? Ze ging naar Londen, niet naar het oerwoud. Maar haar vader bedoelde het goed, dus had ze het toch aangenomen.

Na dat ook in haar koffer gepropt te hebben had Eve alle andere dingen geweigerd.

Oké, toegegeven die zak jelly beans waren echt van levensbelang, dus daar had ze nog een uitzondering voor gemaakt. Tja, en die reep pure chocolade moest ook echt mee, dus dat was ook een uitzondering. Verder had ze er echt niets meer ingestopt. Misschien had de

zak jelly beans zich op wonderbaarlijke wijze verdubbeld en had ze die ene spijkerbroek en die dikke trui in haar slaap toch nog in haar koffer gemoffeld.

‘Are you gonna stay there forever?’ klonk een stem naast Eve.

Oef! Hoelang stond ze hier nu al te treuzelen?

Lekkere eerste indruk gaf ze weer.

‘No no, I’m coming!’ excuseerde Eve zich snel en trok met een ruk haar koffer aan het hengsel uit de achterbak. Hmm, eigenlijk viel dat nog best wel mee, die koffer.

Glimlachend deed Mrs. Thompson de achterbak dicht en sloot de auto af.

Ondertussen trok Eve verwoed aan het hengsel van haar koffer. Waarom kwam dat ding er niet uit? Ze gaf nog een ruk, waarom moest dat ding zo klemmen?

Baf!

Versuft wreef Eve over haar kin.

Oké, die had ze niet zien aankomen.

‘Are you alright?’ het verschrikte gezicht van Mrs. Thompson verscheen in beeld.

‘I think so.’ Eve ging met haar tong langs haar tanden, gelukkig geen gat of missende stukjes. ‘Al mijn tanden heb ik in ieder geval nog,’ grinnikte ze suf.

Dat deed toch wel zeer, zo’n handvat tegen je kaak.

Niet voor herhaling vatbaar.

Terwijl ze met haar hand over haar kaak wreef, pakte ze met haar andere hand het hengsel van haar koffer beet.

‘Laat mij maar.’ Mrs. Thompson nam de koffer van Eve over. ‘Daar moet wat ijs op, kom dan gaan we naar binnen.’

Eve volgde Mrs. Thompson die voor haar uit het paadje naar de voordeur opliep. Het was niet een kast van een huis, gewoon een huis van normale grootte van rode baksteen. Tegen het huis groeide klimop en bij de deur hingen baskets met lila en donkerpaarse viooltjes. In de voortuin stonden ontzettend veel verschillende bloemen, de kleuren ervan maakten Eve helemaal vrolijk. Eve’s aandacht ging vooral naar de immens grote zonnebloemen. Ze torenden boven haar uit de lucht in.

Tjeez, en dat kwam allemaal uit zo'n iennie minnie zonnebloem pitje.

Voor de deur lag een deurmat, waar sierlijk 'Welcome' op stond.

Ha, dat was in ieder geval een goed teken.

Terwijl Mrs. Thompson op zoek was naar haar sleutels en de deur opende vroeg Eve zich af hoe het huis er vanbinnen uitzag.

'Snel, snel!' Mrs. Thompson gebaarde met haar hand en Eve stapte snel naar binnen en sloot de voordeur achter zich.

Zoals Mrs. Thompson al had voorspeld kwam de hond des huizes, Paddington, met een hoop kabaal aangestormd.

'Hoi jongen! Hoe is het?' Mrs. Thompson zakte door haar knieën en liet zich uitgebreid door de mokka kleurige labrador begroeten.

'Wil jij ook?' grinnikte Mrs. Thompson, terwijl ze haar handen aan haar broek af veegde.

Eve knikte lachend.

Oef, dat was ze even vergeten. Ze legde haar hand weer op haar kaak.

'O ja! Het ijskompres. Hier blijven, niet weglopen.' Mrs. Thompson verliet de hal.

Terwijl Mrs. Thompson op zoek ging naar een ijskompres zakte Eve door haar knieën en liet Paddington haar besnuffelen.

'Ja, ik ben nieuw he?' grinnikte Eve, terwijl ze met haar vrije hand achter zijn oren kriebelde.

'Je was trouwens net te laat om te ontsnappen. Je weet toch dat je niet achter de kippen van de overburen aan mag? Straks geef je ze een hartaanval! Die kleine kippen hartjes kunnen dat niet aan hoor.'

Eve wist wel dat Paddington niet zou antwoorden, maar dat deed ze wel vaker, tegen honden praten. In UP konden die honden wel praten, eigenlijk zouden ze dat in het echt ook moeten uitvinden.

Zeg nou zelf, dat zou toch handig zijn?

Als baasje weet je dan precies wanneer je hond uit moet, want je huisdier zegt dat dan gewoon door te praten. Niet door eerst in je schoenen te plassen of de tv een ongewenste douche te geven.

Je weet ook precies wat voor voer je voor je hond moet kopen, want je hond vertelt het je dan. Dat bespaard ook weer geld aan voer dat je hebt gekocht dat je hond niet lust.

Denk maar niet dat je dat voer dan zelf op gaat eten.

Als antwoord probeerde Paddington haar gezicht te likken.

‘He he, niet doen!’

Met haar handen beschermde Eve haar gezicht. Hoe leuk ze honden ook vond, van een afgeleberd gezicht moest ze niets hebben. Vooral nadat ze Beethoven had gezien, ze moest er niet aan denken dat al dat kwijl in haar gezicht zou belanden. Ze hoopte dat ze voor de film ‘nep kwijl’ hadden gebruikt en niet ‘echt kwijl’.

Op weg naar het huis – dat voor twee weken ook een beetje haar huis was – had Mrs. Thompson van alles vertelt, natuurlijk ook over Paddington.

Ze hadden Paddington van vrienden. Na lang zeuren van de kinderen hadden hun vrienden een jong hondje in huis genomen uit het asiel. Toen bleek na een aantal dagen dat een van de kinderen allergisch bleek te zijn voor harige huisdieren. Om het hondje dan weer terug te stoppen in het asiel konden ze niet over hun hart krijgen, daarom hadden ze aan Mrs. Thompson gevraagd of ze misschien een hond wou.

Dat verklaart ook gelijk de naam, Paddington. De kinderen van hun vrienden zijn nog jong en verzot op Paddington.

Persoonlijk vond Eve de naam helemaal geweldig.

Over Mrs. Thompson gesproken, daar kwam ze weer de gang in.

‘Voilà! Een koud ijskompres voor mevrouw.’ ze overhandigde Eve een bundeltje, een rood geruite theedoek, zodat het ijs niet te koud was en aan haar kaak zou blijven plakken. Net zoals wanneer je een ijsje net uit de diepvries haalt en je je tong er tegenaan houdt. Dan blijft hij plakken en zeer dat het doet als je hem er probeert af te trekken.

‘Dank u wel.’ Eve nam het rood geruite bundeltje dankbaar in ontvangst en hield het tegen haar kaak.

‘Oh, zeg alsjeblieft ‘je’ of Alex, wanneer je ‘u’ zegt voel ik me zo oud!’ lachte Mrs. Thomp- Alex. En tegen Paddington ‘Nee, dat is niet voor jou! Heb je nu alweer honger?’

Eve grijnsde breed, ze was niet de enige die tegen honden praatte, hooray!

‘Ga je mee? Dan geven we deze bikkels hier wat te eten en kunnen we zelf ook wat te drinken nemen. Daarna geef ik als volleerd gids een rondleiding door het huis.’ Alex knipoogde. Eve hees zichzelf weer op haar voeten en nadat ze haar jas had opgehangen volgde ze Alex naar de keuken.

Niet veel later zat Eve achter een grote kop dampende thee, door de op stijgende damp kon ze de grote schaal met koekjes zien, die midden op de tafel stond.

Alex wees op de koekjes. ‘Ik wist niet wat voor koekjes je lekker vond, daarom heb ik er maar een paar gekocht.’

Eve zette grote ogen op.

‘Een paar? Volgens mij heb je de hele winkel leeg gekocht!’

‘Ach, daar zijn ze toch voor?’ grijnsde Alex terug.

Achter zich hoorde ze Paddington smakken, zoals beloofd had hij ook zijn portie voer gekregen. In ‘no time’ had hij zijn volle bak verorberd.

‘Neem er nog maar een hoor.’ Alex nam een voorzichtig een slokje van haar thee. ‘Ze liggen er toch.’

‘Tja, omdat je zo aandringt.’ glimlachte Eve, waarna ze een koekje met een laagje chocolade in haar mond stak. Mmm.

Een fractie van een seconde later schrok ze zich rot. Paddington had zijn eten net op en had Eve het koekje in haar mond zien steken, hij dacht zeker dat hij ook nog wat kon krijgen en sprong tegen Eve op.

‘Hèhè, dat mag vast niet!’ Zachtjes duwde ze Paddington van haar stoel af.

‘Als hij vervelend is, moet je het zeggen hoor. Dan gaat hij zijn bench in.’ Alex keek Paddington bestraffend aan. ‘Foei! Mag niet.’ Ze zwaaide met haar vinger.

‘Nee joh, ik vind het juist wel gezellig, een hond om je heen.’ Eve streelde Paddington over zijn neus.

‘Eigenlijk moest onze jongen nu even uit. Vind je het erg als we dat nu doen? Anders doet hij straks zijn behoefte op een plek waar je het liever niet hebben wilt.’

Eve huiverde, ‘Dat wil ik niet op mijn geweten hebben!’

Nu Eve erover nadacht, ze kon zo mooi even de omgeving bekijken

en een frisse neus halen. Van de hele dag reizen word je best wel duf,
dus dat oppeppertje kon ze wel gebruiken.

‘Hup Paddington! Zoek je riem!’

2

Jeetje.

Eve rende zich te pletter, het zweet stond haar op haar voorhoofd.

Haar lichaamsconditie voor vandaag had ze wel weer gehad.

‘Oké, oké! Ik geef het op.’

Eve remde wat af en kwam uiteindelijk tot stilstand. Als teken van overgave stak Eve haar hand op. Terwijl ze met haar handen op haar knieën steunde – met Paddington’s riem nog om haar pols – ging Paddington met zijn tong uit de mond hijgend naast haar zitten

‘Ja hoor, je hebt gewonnen.’ Ze gaf hem een klopje op zijn rug. Vervolgens liep Paddington kwispelend naar Alex, die op haar gemak aan kwam lopen.

‘Ik had het je gezegd! Hij rent je er zo uit.’ Ook Alex gaf Paddington een aai over zijn bol, ‘Goed gedaan, jongen.’

Ze hadden de hond uitgelaten bij het bos dat dichtbij lag, maar nu waren ze alweer bijna thuis.

‘Ik ga het nog eens proberen, maar nu waarschuw ik Paddington niet.’ Na een korte grijns naar Alex begon Eve te rennen.

Maar toen ze een seconde later naast zich keek rende Paddington al vrolijk met haar mee.

Weg voorsprong.

Ze moest nu zelfs haar best doen om de hond bij te houden.

Daniel was blij zijn oom weer te zien, de laatste keer was naar zijn idee alweer veel te lang geleden.

Druk pratend reden ze de straat in. Daniel klikte alvast zijn riem los, terwijl zijn oom de auto netjes achter de auto van zijn tante parkeerde.

Persoonlijk vond Daniel de auto van zijn oom mooier. Hij leek een beetje op de autootjes waarmee hij vroeger speelde. Alleen was deze auto iets groter en niet rood of oranje, maar zilver. Wat ook wel meeteelde was dat wanneer hij met zijn oom meereed ze over de snelweg scheurden, wat bij zijn tante niet zo gauw zou gebeuren.

Tenzij er uitverkoop was bij Harrords of het om een noodgeval ging.

De motor was gestopt met draaien en Daniel opende de autodeur. Welke hij direct weer dicht deed. Een meisje kwam met grote snelheid over de stoep aangerend.

Hij moest er niet aan denken dat hij de deur net open had gedaan en het meisje ertegenaan was geknald. Oeps.

‘Die heeft een flink tempo.’ grinnikte zijn oom, die al naast de auto stond.

Maar ja, hij had ook niet het risico dat er mensen met grote snelheid ertegenaan zouden knallen.

Wel auto’s. Gelukkig was dit niet zo’n drukke buurt.

‘Pas je op dat je niet geflitst word?’ vroeg zijn oom lachend toen het meisje binnen gehoorsafstand kwam.

Daniel hoorde maar vaag wat zijn oom zei, hij was als bevroren in zijn stoel. Al zijn aandacht was gericht op wat er naast het meisje meekwam.

O nee. O shit.

Echt geen humor.

Hoorde ze nou wat? Ze stopte abrupt en keek om zich heen. Een ruk aan heer arm was het gevolg. Paddington had niet verwacht dat Eve opeens zou stoppen en was doorgerend, maar omdat hij aan de riem zat kwam hij niet veel verder.

Hij moest nog aan de riem, anders had je een grote kans dat je Paddinton niet meer terug zag. Hij moest eerst wat beter opgevoed worden voordat hij los mocht lopen, naast zijn baasje. In de tuin was dat geen probleem; deze was toch afgezet dus ontsnappen was van daaruit praktisch onmogelijk. Maar tijdens het uitlaten moest hij toch echt nog aan de riem.

Eindelijk had ze door waar het geluid vandaan kwam.

‘Oh, ehm, ja hoor.’ antwoordde ze naar de man, die tegen zijn auto geleund stond. Althans, ze nam aan dat het zijn auto was.

Anders zou je er toch niet tegenaan leunen?

Tot haar grote verbazing liep Paddington naar de man, waarop Eve volgde.

Wat? Had ze iets gemist?

‘Ha jongen! Hoe is het?’ De man stoeide even met Paddington. ‘Ik heb jou ook gemist hoor.’ Waarna hij Paddingtons poten zachtjes van zijn benen afduwde.

Ha! Eve constateerde dat er nog iemand was die tegen honden praatte, dat waren er al drie. Misschien was ze toch niet zo gek als wat ze in eerste instantie had gedacht.

‘Fijn dat je me gemist hebt.’ Klonk Alex’ stem opeens naast haar.

Toen de man Alex een kus op haar voorhoofd gaf begon het een beetje te dagen bij Eve.

‘Ik zal jullie even voorstellen.’ Alex sloeg een arm om Eve heen. ‘Dit is Eve, onze loge. Eve, dit is mijn man, Colin.’

Eve schudde de uitgestoken hand van de man; ‘Ik ben Eve.’

‘Colin.’ grijnsde hij.

‘Je hebt Daniel toch niet op het station laten staan, of wel?’ Alex keek om zich heen.

‘Tuurlijk heb ik hem op het station laten staan, daarom ben ik er helemaal heen gereden! Wat dacht jij dan?’ grapte Colin, waarnaar hij naar de passagiersstoel wees.

‘Daniel!’ Alex trok de auto deur open en sleurde de jongen die op de passagiersstoel zat bijna uit de auto.

‘En, wat vind je ervan tot nu toe?’ Colin trok vragend zijn wenkbrauwen op.

‘Tot nu toe vind ik het echt leuk, jammer genoeg dat ik niet van Paddington kan winnen.’

Colin wees op Paddington: ‘Van hem kan je niet winnen, hij is onze kampioen.’

Ondertussen keken ze naar Paddington, die alle drukte wel gezellig leek te vinden.

‘Paddington, rustig! Kom maar even hier.’ Colin greep de hond bij zijn halsband. Gehoorzaam ging Paddington naast zijn baasje zitten.

‘Onze tweede gast voor de paar komende weken!’ Enthousiast trok Alex de jongen mee, die alles behalve vrolijk keek.

‘Eve, dit is ons neefje Daniel. Daniel, dit is Eve, ze is hier op uitwisseling.’ stelde Colin ze aan elkaar voor. Hij lachte erbij alsof hij de jackpot had gewonnen.

‘Jullie zullen het vast wel met elkaar kunnen vinden, jullie hebben ongeveer dezelfde leeftijd.’ voegde Alex er aan toe.

Onwennig schudde Eve hem de hand, ‘Ik ben Eve.’

‘Daniel.’

Cijfer voor sociale contacten; een.

‘Nou, nou. Niet zo zuinig met woorden, jongen.’ Colin zwaaide met zijn vinger.

Het leek wel alsof Daniel het niet hoorde.

Of hij deed alsof.

Als gefixeerd keek hij voor zich uit.

Eve bekeek hem, hij zou het waarschijnlijk toch niet doorhebben.

Al zou hij die frons van zijn voorhoofd weghalen, dan zag hij er veel beter uit. Hij had bruin haar en blauwe ogen, die nu heel hard stonden.

Hij stond er wat gespannen bij, waarschijnlijk had hij zoveel cafeïne naar binnen gekregen dat hij er stijf van stond. Colin had hem immers van het station moeten halen, dus hij had ook moeten reizen, misschien nog wel langer dan haarzelf.

‘Hee, Eve! Leuk je te ontmoeten. Ik ben het neefje van Alex en Colin, ze zijn echt een geweldige oom en tante. Vooral mijn oom, echt een toffe kerel, hij rijdt altijd lekker hard op de snelweg, wat je van mijn tante nu niet kan zeggen.’

‘He!’ Alex porde Colin in zijn zij, ‘Laat hem met rust, hij is moe, hij en Eve hebben gereisd; ze hebben dan geen zin in jouw gebabbel.’

Eve zag Alex’ mondhoeken trillen. ‘Laten we maar naar binnen gaan en wat drinken. Dan kan ik gelijk het huis aan Eve laten zien.’

Colin knikte serieus en toverde uit de achterbak de bagage van Daniel.

Dat deed hij wel wat sneller dan dat Eve dat had gedaan.

Alex opende de voordeur en verdween met Paddington het huis in. Toen ze naar binnen liep kwam ze langs Daniel, aarzelend glimlachte ze naar hem. Maar Daniel leek haar helemaal niet te zien. Of hij deed alsof hij haar niet zag. In ieder geval had hij zijn niet te vergeten frons in zijn voorhoofd.

Kon hij eigenlijk wel praten?

Ja, want hij had zijn naam gezegd. Misschien had hij in zijn broekzak een apparaatje zitten, met een bandje erop. Als hij dan iets moest zeggen drukte hij op het 'play' knopje en kwam er een stem uit.

Maar dat leek haar wel een beetje onwaarschijnlijk, dus dat idee schrapte ze maar.

Misschien was hij wel een ongelooflijk stuk chagrijn en deed hij niets anders dan zo voor zich uit staren.

Ze stapte over de drempel, waarna Daniel en Colin volgden. Deze laatste sloot de deur.

'En nu; ingerukt mars naar de keuken!'